

22 vteřin

James Patterson, Maxine Paetro

Do tmy mi zazvonil mobil. Sáhla jsem po něm, chvíli šátrala a nakonec jsem ho sevřela v ruce. Displej ukazoval 6.05. Volal mi Clapper.

Než jsem stačila říct „Boxerová“, ozvalo se nelibozvučné *píp-píp-píp* Joeova telefonu.

Oba jsme se posadili a spustili nohy na zem. V uchu mi zněl Clapperův hlas.

„Dobré ráno, Boxerová. Budíček. V autě ve Washington Street se našla mrtvola jeho majitele. Jmenuje se Carl Barrows. Svářčič, třidvacet let. Žádný záznam. U těla se nenašel žádný vzkaz.“

Vypadá to podobně jako u Donahuea, protože se na sedadle vedle něho našla ampulka fentanylu. Rty měl sešité stejně jako Abend. A slova *Promluvíš, zemřeš* má napsaná fixem na čele.“

Zalapala jsem po dechu. „Barrowse znám. V úterý ho sebrali při razii, když hledali zbraně. Byla jsem u jeho předběžného řízení. Kauce byla padesát tisíc. To znamená, že ji složil.“

„Bylo by mu líp ve vězení.“

„Kde je místo činu?“ zeptala jsem se. „Zajedu tam.“

„Ujalo se toho Severní oddělení. Dávám dohromady pracovní skupinu,“ řekl Clapper. „Bradyho jsem už uvědomil. Potřebuju, abys zavolala Conklinovi, Alvarezové, McNeilovi a Chiovi. V sedm v mé kanceláři.“

„Rozumím.“

Ale Clapper ještě nedomluvil. Řekl: „Požádal jsem FBI, aby vyslali tým.“

Přemýšlela jsem, proč do toho zapojil FBI, když Clapper řekl „Uvidíme se v sedm“ a zavěsil.

V týž okamžik Joe řekl: „Dobře, Craigu. Jsem na cestě.“ Odložil mobil, vstal a popotáhl si kalhoty pyžama. Řekl: „Steinmetz mě chce v Clapperově kanceláři na poradě v sedm. To byl Clapper, kdo ti volal?“

„Jo,“ odpověděla jsem. „Co Steinmetz říkal?“

„Že Clapper dává dohromady pracovní skupinu složenou ze služebně starších příslušníků oddělení vražd – to budeš i ty. A ze dvou lidí z FBI. To bych mohl být já a Wallenger. Musí se to týkat toho, co mi pověděl Vega. Velkého konvoje plného zbraní, co má přijet přes hranice. Možná je už překročil.“

Přikývla jsem. To dávalo smysl. Ukázala jsem palcem přes rameno na koupelnu. „Jdi první. Já zavolám paní Roseové.“

Zatelefonovala jsem naší nevlastní babičce a chůvě v jednom a poprosila ji, aby nám toho rána vytrhla trn z paty.

„Oba musíme odjet. Policejní pohotovost.“

„Žádný problém, Lindsay.“

„Marta bude potřebovat –“

Julie zavolala: „Mamiii!“

„Ach ne,“ povzdechla jsem si.

„Je mi to jasné,“ řekla paní Roseová. „Budu tam, jakmile na sebe něco hodím a nasadím si zuby.“

„Díky, Glorie.“

„Ráda to pro vás udělám.“

Rychle jsem si oblékla čistou košili, včerejší kalhoty a sako a čistý pár Joeových ponožek. Kdo by se zdržoval praním? Joe se postaral o Julii, zatímco jsem vytáčela své kolegy a sdělovala jim to málo, co jsem věděla.

Když vždy spolehlivá paní Roseová zazvonila u našich dveří, vypadala jako by bylo poledne a ona měla za sebou hluboký spánek a dobrou snídani. Přes noční košili na sebe „hodila“ parádní akvamarínový žinylkový župan posetý růžičkami. Pantofle měla chlupaté se špičatýma ušima a šikmýma očima. Usmála se a zaťukala si ukazováčkem na přední zuby.

Zasmála jsem se a pochválila jí úbor. Pár minut nato už Julie baštila cereálie a Joe a já jsme našli každý svůj klíček od auta a seběhli ze schodů.

Provoz byl řídký. Ani jednou jsme se jeden druhému nevzdálili z dohledu, když jsme projeli po Geary Boulevardu a dorazili k Baráku společně. Joe nechal svůj mercedes na celodenním parkovišti, zatímco já zaparkovala svůj

skromný explorer v Harriet Street. Získala jsem náskok, když jsem se vyhnula detektoru kovů v hale tím, že jsem ukázala odznak, zatímco Joe si musel vyprázdnit kapsy a sundat pásek.

Počkala jsem na něho u výtahu, a když se ke mně připojil, stiskla jsem šestku.

V Clapperově kanceláři byl termos s kávou a já si natočila jeden kelímek pro sebe a druhý pro Joea. Velitel přivítal přítomné a představil dva agenty FBI.

„Zvláštní agent Mike Wallenger vedl tým během zatýkání obchodníka s ilegálními zbraněmi v Cow Palace. Pracoval s Joem Molinarim. Jak všichni víte, Molinari je manžel Boxerové a bývalý zaměstnanec několika zpravodajských služeb včetně FBI, a teď s nimi i námi spolupracuje jako konzultant na této mission impossible.“

Místností se rozlehl nervózní smích včetně mého.

Clapper řekl: „Naším úkolem je zlomit vaz dvouhlavému hadovi.“

Došel k termosu, naplnil si kelímek kávou a posadil se na kraj svého stolu.

„Tady je všechno, co potřebujete vědět o práci, která nás čeká.“

Clapper stál před svou sedmičlennou pracovní skupinou zády ke stolu, obklopený bledým ranním světlem proudícím dovnitř žaluziemi.

„Vytvořil jsem časovou osu našeho úkolu.“

Nalevo od jeho stolu stála bílá tabule, na kterou nakreslil svislou černou čáru podél jejího levého okraje. Na širokou volnou plochu napravo od čáry nalepil fotografie těch tří mrtvých mužů, pořízené v márnici.

Na své časové ose Clapper vyznačil důležité body. Prvním byl den, kdy vstoupil v platnost zákon omezující držení zbraní.

Dalším byl den, kdy se konal veletrh se zbraněmi v Cow Palace. Clapper nakreslil šipku a napsal vedle ní jméno *Vega*.

Zvedl ukazovátka položené ve žlábků pod tabulí a ťukl jím na tři další data na přímce: den, kdy se našlo Donahueovo tělo. O dva dny později nález těla Roye Abenda se sešitými ústy. A nakonec, minulou noc, Carl Barrows.

Obrátil pozornost skupiny k fotce Barrowsova obličje bez vrásek.

„Určitě nepřehlédnete to, co má Barrows napsané fixem na čele. ‚Promluvíš, zemřeš.‘ O čem konkrétně tam není. Stejná slova byla na kousku papíru nalezeném v Abendově kapse.

Bez ohledu na to, že oba bývali policisté, nebo na fakt, že Barrows nikdy v žádné pořádkové složce nesloužil, se dá říct, že spolu tyto tři pravděpodobné vraždy souvisejí. Motiv? Vyzrazení něčeho, co by někdo moc rád udržel v tajnosti. Přinutilo ho to poslat varování ostatním. Forenzní důkazy? Nula. Žádné otisky, fotky ani videa, žádní svědci.

Zdravotní zprávy. Dvě úmrtí předávkováním drogou, kterou obětem nejspíš podal někdo jiný. Abenda zabil úder tupým předmětem do týlu. Absence důkazů u všech tří úmrtí, varování, že trestem za vyzrazení neznámého tajemství je smrt, a časový rámeček všech tří vražd mě vedou k rozumnému závěru, že tyto muže zabil stejný člověk nebo skupina lidí. Ale co je spojuje?“

Alvarezová zvedla ruku a Clapper řekl: „Ano?“

„Ta těla našli různí lidé na zcela odlišných místech?“

„Ano,“ odpověděl Clapper. „Je to tak.“

„A ten vrah nebo vrazi ponechali jejich objevení na náhodě,“ konstatovala Alvarezová.

„Dobrý postřeh, Alvarezová. Co si myslíte o těch vzkazech?“

„Možná se vrah nebo vrazi chtěli pobavit. Vysmát se obětem. A pokud šlo o skutečnou hrozbu, soudím, že šlo o varování určené konkrétním osobám.“

Clapper přikývl a požádal Wallengera, aby skupině pověděl o Alejandro Vegovi.

Wallenger se postavil a informoval pracovní skupinu o Vegově zatčení na veletrhu se zbraněmi v Cow Palace.

„Vega měl falešnou prodejní licenci a sto tři ilegálních zbraní ve svém stánku plus zhruba stejné množství v autě,“ řekl Wallenger. „Myslím, že by je všechny prodal, kdybychom ho nezatkli už hodinu po otevření.“

Joe navázal tam, kde Wallenger skončil: „Vega mi pověděl, že ho zpráva o jeho zatčení nejspíš bude stát ve vězení život. Požádal mě, abych se pokusil ochránit jeho rodinu. Slíbil jsem mu, že udělám, co bude v mých silách, a Vega mi na oplátku prozradil, že byl součástí vznikajícího zbraňového a drogového kartelu tvořeného menšími rybami, které spojily své síly. Jeho verze se shoduje s tím, co se Boxerová dozvěděla od svého informátora. Vega mi sdělil, že z Mexika do Kalifornie přijede konvoj s velkým nákladem vojenských zbraní a neznámým množstvím drog. Zmínil se o fentanyl.“

„Uvedl nějaké podrobnosti?“ zeptal se Clapper.

„Žádné, takže neznáme čas, jména členů gangu či kupců, ani způsob distribuce,“ řekl Joe. „Mike a já jsme ho předali mexické policii a bylo nám řečeno, že pokud z jeho zatčení vzejde něco užitečného, dájí nám vědět.“

„Takže abych to shrnul,“ řekl Clapper. „Máme tu tři vraždy beze stop. Vzkazy naznačující, že dvě z obětí zemřely proto, že prozradily nějaké informace, které se mohly, ale nemusely týkat onoho konvoje se zbraněmi.“

Pak je tu potenciální stopa, skutečnost, že Donahue i Abend znali Teda Swansona. Boxerová a Conklin Swansona včera navštívili. Boxerová, můžeš k tomu něco dodat?“

Právě jsem se chystala stručně polepovat o našem setkání se Swansonem, když zazněla ohlušující střelba. Před Clapperovou kanceláří někdo páčil z automatické pušky.

Ozvěna výstřelů odezněla.
Co to sakra je?

Osm mužů a žen v Clapperově kanceláři tasilo zbraně a vyběhlo na chodbu. Než jsem se prodrala zácpou ve dveřích, výjev zamrzl. Tři metry daleko stál na mramorové podlaze podsaditý, asi čtyřicetiletý běloch se šíleným pohledem a svíral v obou rukou útočnou pušku AR-15. Její hlaveň mířila na zničený strop.

Cappy McNeil upoutal střelcovu pozornost.

„Hej, kámo. Zahod' tu zbraň. Nechceš přece někomu ublížit, že ne? A určitě nechceš umřít. Tak ji polož na podlahu.“

„Naser si!“ vykřikl střelec vztekle.

Možná umřít *chtěl*. Představila jsem si, jak ten magor skloní zbraň a ve třech vteřinách ho zkosí celé oddělení vražd. Byl by to masakr, ale nemuselo k tomu dojít. Cappy na střelce zavolal a já věděla, že bude střílet, pokud ten muž zbraň neodloží. Okamžitě.

Nebo ten chlap vystřelí jako první.

Stála jsem o třicet stupňů stranou od střelce, za ostatními policisty. Zamířila jsem tak, abych nezasáhla Cappyho ani nikoho s odznakem, když Brady vyrazil z místa na střelcově slepé straně, kde stál, a vrhl se mu po nohou.

Muž se svalil s hlasitým heknutím, jak si vyrazil vzduch z plic. Jeho zbraň odskákala po mramorové dlažbě a zastavila se u Conklinových nohou.

Conklin vrátil svou devítku do pouzdra a zvedl pušku za řemen.

Střelec křikl na Conklina z podlahy.

„Nemůžeš si ji vzít.“

„Myslím, že můžu,“ opáčil Conklin a odnesl ji do Clapperovy kanceláře. Paul Chi, Conklinův dlouholetý parťák, držel střelce na zemi a tiskl mu hlavě pistole k zátylku, zatímco mu Cappy nasazoval pouta.

„Jak se jmenuješ?“ houkl na něho Chi.

Cappy muže prošacoval, ale žádný průkaz mu v kapsách nenašel.

Obrátil se ke svému parťákovi: „Do toho, Paule,“ a společně zvedli velkého chlapa na nohy.

Chi řekl: „Zatýkám vás za držení ilegální zbraně, ohrožování osmi policistů na životě, bránění se zatčení a poškození veřejné budovy.“

Pak neznámému přečetl jeho práva.

Situace se stabilizovala, ale střelec nás všechny vyděsil. Pak mi došlo, že jsem ho už viděla. Ale kde? A kdo to byl?

Zavolala jsem seržantce ve službě ve vězení v šestém patře.

„Bubbleen, před velitelovou kanceláří jsme odzbrojili a zatkli nějakého cvoka. Pošlete pro něho dva muže. Čím větší, tím lepší.“

„Hned tam budou,“ řekla.

Z výtahu vystoupili dva dozorcí. Každý popadl střelce za jednu paži, a když vykřikl „Nepodvolím se“, začali ho táhnout po schodech do cely.

Vtom mi došlo, kdo ten střelec je, jak se dostal do budovy se zbraní a jak ji schoval. Byl to nějaký Ben. V noci a o víkendech pracoval v ochranné službě.

Clapper se postavil před nás v chodbě před kanceláří. Všichni jsme vypadali otřeseně, plní adrenalinu, který jsme neměli jak spálit.

„Má k tomu někdo něco?“ zeptal se.

„Promluvíš, zemřeš,“ utrousil Cappy.

Clapper se pokusil potlačit úsměv a pohrozil Cappymu prstem. Pak řekl: „Budeme se scházet každý pátek v sedm ráno, dokud nebudeme mít pod zámek podezřelý a nezastavíme ten konvoj se zbraněmi. Oddělení vražd se zodpovídá Bradymu jako obvykle. Wallenger a Molinari mně.“

Všichni využijte své zdroje v ulicích, zmáčkněte je, vyhrožujte jim, uplácejte je, dělejte cokoliv, co nás dovede k bossům.“

Ve čtyři hodiny téhož dne jsme Conklin a já seděli v neoznačeném šedém chevroletu mířícímu do Chinatownu. Už několikrát jsme měli co do činění s tamními gangy. Jedna konkrétní štára začala povolením k prohlídce a skončila tím, že jednotka SWAT vyrazila dveře bytu kousek od Jackson Street a během následující přestřelky zemřelo šest čínských obchodníků se zbraněmi a jeden náš člověk.

Kenny Chen byl členem toho gangu – malá, ale mrštná ryba, která nám dala špatný tip a pak vyklouzla z naší sítě. Od té doby ten třicátník stihl obnovit gang z Washington Street, který sice nedovedl k dřívější slávě, ale měl kontakty tady i v zahraničí, zvířecí instinkty a velké ambice. Měl dokonce takovou drzost, že se mě jednou pokusil podplatit.

Už pár let jsem Kennyho Chena studovala a věděla jsem, že když zrovna neprodává zbraně nebo nespí ve svém volvu, vysedává v Li Po Lounge, dobře známém laciném baru pojmenovaném po čínském básníkovi a oblíbeném mezi místními i turisty.

Conklin zastavil s naším neoznačeným autem na zákazu parkování a položil pod čelní sklo ceduli s upozorněním, že jde o policejní vozidlo. Pak jsme zamířili ke vchodu do baru na rohu Grant Avenue a Washington Street. Z ulice vypadal Li Po slavnostně: jasné barvy, neony a cedule RAČTE DÁL. Byl skoro neodolatelný. Parták mi podržel dveře a vstoupili jsme do přítmí baru.

Hned za dveřmi jsme se neocitli jen na jiné scéně, ale i v jiné kultuře a možná i době. Ze stropu visely papírové lampiony a praporky. Velký prostor naplňovala hudba proudící z neviditelných reproduktorů. Barový pult byl nepochybně krásný; klikatil se po celé délce jedné strany místnosti a na čestném místě ve výklenku za ním seděla socha buddhy o velikosti dítěte.

Na protější straně místnosti se nacházely červené kožené boxy, z nichž byla polovina obsazená. Zahlédla jsem Kennyho Chena, jak sedí sám u posledního stolu s výhledem na přední dveře. Byl bledý jako upír, oblečený v černém a měl dlouhý černý culík a knír se svěšenými konečky.

Jakmile jsme se k němu přiblížili, zjistila jsem, že ho zaměstnává mobil a neviděl nás přicházet. Když jsem vklouzla na lavici vedle něho, Chen sebou trhl leknutím. Conklin se posadil naproti němu a zablokoval mu tak výhled.

„Nebude vadit, když si přisedneme,“ řekla jsem. Nebyla to otázka.

Chen se zatvářil vztekle, pak zmateně a nakonec mě poznal.

„Seržantka Boxerová? Snad po mně pořád nejdete kvůli té dávné střelbě? Řekl jsem vám už tehdy a říkám to i teď: neměl jsem s ní nic společného. Pokud se mě týče –“

„Jde o něco úplně jiného,“ řekl Conklin a usmál se. „Jsem inspektor Rich Conklin. Nejsem si jistý, jestli jsme se už setkali. Napadlo nás, jestli byste nám nemohl pomoci s případem, na kterém pracujeme a který s vámi vůbec nesouvisí.“

Chen položil mobil na stůl, zkřížil ruce na hrudi a věnoval nám vzdorný pohled.

„Nechte mě hádat. Týká se to zbraní?“

To jako vážně?

Co Chen věděl? Že by o tom údajném konvoji se zbraněmi vědělo celé podsvětí? Nebo o něm Chenovi pověděl někdo konkrétní? A pokud ano, zemřel ten člověk?

„Máte nám k tomu co říct?“ zeptala jsem se.

„A když vám řeknu, co vím?“

„Strčím vám do kapsy potvrzení, že jste pomohl SFPD. Bude to něco jako dlužní úpis. Jednoho dne by se vám mohl hodit.“

Chen se uchechtl. „Moc pěkný pokus.“

Obrátila jsem se ke Conklinovi. „Pojď, Richie. Marníme čas.“

„Počkat, počkat,“ řekl Chen. „Možná něco vím. Dovolte mi, abych vám koupil pití.“

Rozhodně jsem nechtěla to, co pil on. Chenovo mai tai bylo silnou směsí tří rumů a tajného „čínského likéru“.

Conklin řekl: „Bohužel, jsme ve službě.“

Sáhla jsem do zadní kapsy kalhot, vyndala tenkou peněženku a zasunula dva prsty za plastovou přepážku. Vytáhla jsem natěsno složenou stodolarovku, položila ji na lesklý lak stolu a přidržela ji dvěma prsty.

Řekla jsem: „Kenny? Víte něco, co by stálo za tohle?“

Podruhé se uchechtl.

„Sto babek a poznámka v mém spisu? Mám pocit, jako bych vyhrál v televizní soutěži. Kde jsou konfety?“

Začala jsem přitahovat bankovku k sobě, ale Kenny Chen položil svou chladnou ruku na moji.

„Chcete se dozvědět něco o Alu Vegovi?“ zeptal se mě.

Výraz mé tváře říkal *Zatraceně, jo!*

Chen odtáhl ruku a zatukal na mobil. Pak ho obrátil displejem ke mně. Uviděla jsem zprávu pod hlavičkou CNN, nadepsanou *Útěk z vězení v Guadalajaře*.

„Píše se tam o něm,“ řekl Chen.

„Co to povídáte? On utekl?“ podivila jsem se.

„Povídám jenom, že teď víte všechno, co já.“

Chen mi poklepal na hřbet ruky. Zvedla jsem stodolarovku, přetrhla ji na dvě části a dala mu to, co jsem považovala za víc, než na co měl nárok.

„Zbytek vám dám výměnou za informace o tom, kde se Vega momentálně nachází. Spolehlivé informace.“

Zamumlal něco čínsky a strčil si polovinu bankovky do kapsy. V tom okamžiku jsem si všimla, že má za kalhotama zastrčenou pistoli.

„Položte obě ruce dlaněmi na stůl, Kenny.“

„Cože?“

Kývla jsem na Conklina a ten vytáhl svou zbraň.

Sáhla jsem pod Chenovu bundu z napodobeniny hadí kůže, vytáhla mu zpoza opasku pistoli a prohlédla si ji. Byl to poloautomat Luger. Od minulého týdne zakázaný.

Vysoukala jsem se z boxu a nařídila Chenovi, aby vstal a položil si ruce na hlavu. A strčila jsem si jeho zbraň do kapsy.

Otočila jsem ho a nasadila mu pouta, zatímco Conklin zavolal pro posily. Přečetla jsem Chenovi jeho práva, jejichž obsah odmítl uznat. Conklin ho pleskl ze zadu po hlavě a řekl: „Rozumíte svým právům?“

„Jste obyčejný nástroj, víte to?“ opáčil Chen.

Conklin přečetl Chenovi jeho práva ještě jednou a za každý bod přidal: „Rozumíte?“ Provedli jsme Kennyho Chena za doprovodu hlučné hudby kolem zákazníků, buddhy a dvou barmanů, kteří sklopili oči.

Všichni tři jsme už byli na ulici, když k chodníku přirazil hlídkový vůz. Identifikovala jsem se a Conklin zasunul Chena na zadní sedadlo.

Conklin se na mě usmál. Pochopila jsem, že tím chtěl říct *Jsou dny, kdy svoji práci miluju*. Oplatila jsem mu úsměv a pak jsem se obrátila k strážníkovi Einhornovi, který seděl u volantu, a pověděla mu, aby Chena vzal k příjmu do vazby, kde se s nimi setkáme.

Můj parták a já jsme stáli spolu před barem Li Po a dívali se. Požádala jsem Conklina o klíčky.

Chtěla jsem řídit.

Přeložil Ondřej Duha